

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **N. M. N.**, narozený dne X.
st. příslušnost X.
bytem X.

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2021, č. j. CPR-3643-2/ČJ-2021-930310-V241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2021, č. j. CPR-3643-2/ČJ-2021-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 11. 2020, č. j. KRPA-408276-17/ČJ-2019-000022-50. Tímto rozhodnutím byla žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to nejpozději do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítá, že uložení povinnosti opustit území je v jeho případě nepřiměřené, správní orgány nepřezkoumaly skutkový stav v materiální rovině. Správní orgány byly zpraveny o existenci všech rodinných příslušníků, kteří pobývají na území České republiky (dále jen „ČR“). Žije zde jeho otec a matka, žijí s žalobcem ve společné domácnosti. Otec zde pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Veškerý život žalobce, jeho sociální, rodinné, studijní i ekonomické vazby jsou pevně spjaty s územím ČR. Žalobce se věnuje studiu na území ČR od roku 2018 a hodlá v tomto dále pokračovat. Za dobu svého pobytu se naučil výborně český jazyk. V případě žalobce lze hovořit o plné integraci do české společnosti. Správní orgány v rámci řízení ověřovaly formální existenci těchto vztahů a nijak nezjišťovaly pevnost, intenzitu a hloubku vztahů žalobce k jeho rodičům a jeho závislosti na svém otci. Žalobce nutně potřebuje ke svému dospívání svého otce, který ho psychicky podporuje a je pro žalobce stěžejní osobou v rodině.
3. Správní orgány pochybily, když neprovedly navrhované důkazy a vůbec nezkoumaly materiální stránky těchto vztahů, čímž způsobily nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce je nezletilým dítětem, které je v mnoha ohledech existenčně závislé na obou svých rodičích. Otec žalobce pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu, je vedoucím pobočky Vietnamské tiskové kanceláře zde v ČR a zastává velmi důležitou roli pro celou vietnamskou komunitu, působí i jako spojovací článek pro komunikaci mezi ČR a Vietnamem. Otci žalobce byl Ministerstvem zahraničních věcí ČR vydán průkaz zahraničního novináře. V této souvislosti je podstatné, aby pobýval na území ČR. Byl by rád, pokud by na území ČR mohl pobývat také jeho syn, neboť na území Vietnamu již nemá žádné sociální a finanční zázemí. Z Vídeňské úmluvy o diplomatických stycích, jakož i dalších součástí diplomatického protokolu vyplývá specifické postavení rodinných členů státních zaměstnanců vykonávajících zahraniční službu. Toto postavení upravuje i zákon o zahraniční službě, jeho důvodová zpráva akcentuje příspěvek ke sladování rodinného a osobního života státních zaměstnanců s výkonem státní služby. Navrhovaný zákon upravuje potřebné odchylky od zákona o státní službě – ve věcech neupravených tímto zákonem se předpokládá použití zákona o státní službě. Žalobce dále odkázal na ustanovení § 116 zákona o státní službě, dle něhož služební úřad vytváří podmínky pro sladění rodinného a osobního života státních zaměstnanců s výkonem služby. Skutečnost, že nezletilý syn státního zaměstnance vykonávajícího zahraniční službu následuje svého otce do místa vyslání a pomáhá mu utvářet žádoucí stabilní zázemí, je tedy klíčovou součástí diplomatického protokolu.
5. Vycestování žalobce do domovského státu a předem časově neomezené a neodhadnutelné vyčkávání na vyřízení pobytového oprávnění je krajně nepřiměřené s ohledem na jeho věk a plnou integraci na území ČR. V případě odcestování žalobce by byla ohrožena jeho péče, výživa, výchova a především by došlo k narušení jeho studia, což rozhodně nelze považovat za jeho nejlepší zájem. V případě nuceného vycestování by žalobce ztratil kontakt se spolužáky, vystavil by se hrozbě srovnávacích zkoušek, propadu ročníku, nebo dokonce

vyloučení ze studia pro dlouhou nepřítomnost. Žalobce odkázal na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, dle něhož musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí. Je zjevné, že rozhodnutí o povinnosti žalobce vycestovat z území nemůže být považováno za rozhodnutí v jeho nejlepším zájmu, neboť zde má veškeré rodinné zázemí a navštěvuje základní školu. S ohledem na rodinné a soukromé vazby poukázal žalobce na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a na ochranu rodinného a soukromého života zakotvenou na ústavní úrovni v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce dále odkázal na čl. 32 Listiny základních práv a svobod, který zakotvuje ústavní ochranu výkonu rodičovství a právo nezletilých dětí na výchovu a péči rodičů. Také odkázal na čl. 5 odst. 5 směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny.

6. Správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když nehodnotily veškerá hlediska k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. K této své námitce žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47 ze dne 6. 8. 2013, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že je nutné zkoumat i vliv rozhodnutí na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v ČR na základě samostatného pobytového oprávnění. Správní orgány v případě žalobce takový postup zcela zanedbaly, když nezkoumaly přiměřenost též ve vztahu k otci žalobce. Otec je totiž zcela stěžejní osobou ve vztahu k žalobci. Otec s žalobcem sdílí společnou domácnost, každý den o něho pečuje a psychicky ho podporuje ve vzdělání. Žalobce není s ohledem na svůj věk schopen se o sebe sám postarat, nadto i v případě dosažení zletilosti je nutné pohlížet na žalobce jako na nezaopatřené dítě, neboť se nadále bude soustavně připravovat na své budoucí povolání. Žalobce jako nezletilé dítě je na otcově péči a bezprostřední přítomnosti závislé. Otec potřebuje k řádnému výkonu svého povolání stabilní rodinné zázemí, kdy je jeho prioritou právě péče o žalobce.
7. Je známo, že podávání žádostí o pobytová oprávnění na zastupitelském úřadě ve Vietnamu je fakticky skoro nemožné. Zastupitelský úřad ve Vietnamu je dlouhodobě jednak zatížen samotným počtem žádostí o pobytová oprávnění, proto též stanovuje limity na počty přijatých žádostí, kdy samo získání termínu pro osobní podání žádosti je de facto nemožné. I samotný způsob podávání žádostí o stanovení termínu pro osobní podání žádosti byl v posledních měsících několikrát měněn, jelikož se dosud nepodařilo zajistit fungující a spravedlivý systém pro podávání těchto žádostí.
8. Žalobce zároveň zmínil problémy s návratem do Vietnamu a následný příjezd do ČR v případě získání nového povolení k pobytu s ohledem na nepředvídatelný vývoj přijímaných opatření regulujících přechod hranic i na zrušení mezinárodních letů z ČR republiky do Vietnamu. Žalobce tak i v případě získání nového povolení k pobytu bude čelit odloučení od nejbližších rodinných příslušníků po nepředvídatelně dlouhou dobu. To, že je nutné pandemickou situaci brát v řízení o uložení povinnosti opustit území v potaz, potvrzuje například bod 15 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2020, č. j. 2 A 31/2020-36. Případným nuceným vycestováním žalobce dojde k rozdělení jeho rodiny na dobu neurčitou, s velmi limitovanými šancemi na opětovné sloučení rodiny a možnosti pokračovat zde ve svém studiu.
9. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, neboť v nich bylo reagováno na argumentaci obsaženou v žalobě. Žalovaný neshledal ve svém postupu pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

11. Žalobce se dne 29. 11. 2019 dostavil na odbor cizinecké policie ve věci řešení svého pobytu na území ČR. Poslední platné oprávnění k pobytu žalobce bylo dlouhodobé vízum na 243 dní s platností od 3. 5. 2018 do 31. 12. 2018. Po provedení lustrací bylo zjištěno, že s žalobcem bylo dne 3. 7. 2019 za přítomnosti zákonného zástupce vedeno správní řízení dle § 119 odst. 12 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Toto řízení bylo překvalifikováno na řízení dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců a dne 30. 8. 2019 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců do 60 dnů a povinnost uhradit náklady řízení. Dne 16. 9. 2019 žalobce podal odvolání proti rozhodnutí o povinnosti opustit území, které dle správních orgánů nemělo odkladný účinek, žalobce tuto skutečnost nerozporoval.
12. Dne 29. 11. 2019 bylo za přítomnosti zákonného zástupce zahájeno řízení dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Dne 4. 12. 2019 byl s žalobcem sepsán protokol o výsledku účastníka správního řízení za přítomnosti zákonného zástupce. Správní orgán I. stupně se v rámci tohoto výsledku žalobce zeptal, zda může vycházet ze skutečností, které žalobce sdělil do protokolu o výsledku v rámci dříve vedeného řízení pod č. j. KRPA-247592/ČJ-2019-000022, které s ním bylo zahájeno dne 3. 7. 2019. Žalobce souhlasil, aby bylo použito to, co vypovídal v předchozím řízení, neboť se od té doby nic nezměnilo. Žalobce uvedl, že z ČR neodcestoval, neboť zde má nejbližší rodinu. Nepracuje, chodí do školy a neuzavřel by se. Je závislý na rodičích, protože u nich bydlí a dávají mu peníze na život.
13. Správní orgán I. stupně vyrozuměním ze dne 24. 5. 2020 informoval žalobce, že řízení o správním vyhoštění překvalifikoval na řízení podle § 50a zákona o pobytu cizinců, tj. na řízení o povinnosti opustit území.
14. Žalobce předložil správnímu orgánu I. stupně vyjádření ve věci ze dne 13. 7. 2020. Upozornil, že by správní orgán I. stupně měl zvážit dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce uvedl, že se prostřednictvím svého právního zástupce snažil zajistit si termín pro podání žádosti v Hanoji. Tuto možnost využil několikrát (k danému datu třikrát), nicméně bezvýsledně. Žalobce podal žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s žádostí o upuštění od osobního podání.
15. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie nejpozději do 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně uvedl ve svém rozhodnutí, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Zároveň bylo prokázáno, že žalobce na území opakovaně porušuje právní předpisy. Správní orgán I. stupně uvedl, že rodinné a soukromé vazby žalobce budou narušeny jen na dobu, než si účastník k pobytu na území ČR vyřídí pobytový status, který mu umožní oprávněně pobývat na území ČR.

Je zcela v zájmu žalobce, aby v době stanovené rozhodnutím opustil území členských států Evropské unie a aby se po obdržení oprávnění k pobytu vrátil a prohluboval zde svoje vazby a zájmy. Žalobci ve vycestování nebrání ani jeho zdravotní stav. Správní orgán I. stupně konstatoval, že otec žalobce byl k okamžiku vydání rozhodnutí žadatelem o udělení povolení k pobytu a matka žalobce byla ve stejné situaci jako žalobce, neboť s ní bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Shledal, že žalobce mohl vycestovat s matkou a po vyřízení pobytového oprávnění se mohli oba vrátit do ČR a pobývat zde s otcem žalobce. Popřípadě mohou s matkou pobývat ve Vietnamu, kde žil většinu svého života. Sám žalobce uvedl, že má ve Vietnamu sestru a na území ČR přicestoval až dne 31. 5. 2018. Vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie je pro účastníka zcela přiměřené vůči jeho opakovanému porušování právních předpisů na území ČR. Žalobce pobýval na území od 31. 5. 2018, z toho od 1. 1. 2019 bez oprávnění k pobytu. Žalobce má řadu možností, jak se co nejrychleji vrátit zpět na území ČR. Správní orgán I. stupně uvedl, že si je vědom komplikací při cestování v souvislosti s onemocněním COVID-19. Tuto skutečnost správní orgán naplno chápe a žalobce měl možnost požádat si o prodloužení lhůty k vycestování až o 180 dnů podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně zároveň posuzoval, zda rozhodnutím o povinnosti opustit území členských států Evropské unie může být zasaženo do právní sféry rodinných příslušníků žalobce. Shledal, že vzhledem k tomu, že ani matka žalobce nedisponovala povolením k pobytu, mohl žalobce vycestovat s ní.

16. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, namítal, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci a správní orgán I. stupně nezjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Namítal, že správní orgán I. stupně není zbaven povinnosti posuzovat přiměřenost rozhodnutí ani v případě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území místo rozhodnutí o správním vyhoštění. Samotná skutečnost, že povinnost opustit území je mírnější než správní vyhoštění, nemůže být jediným důvodem pro neshledání nepřiměřenosti. Uvedl, že je nezletilým dítětem, které má na území ČR otce a matku, všechny vazby, chce zde i nadále studovat. Na území domovského státu nemá žalobce skoro žádné vazby. Nucené vycestování žalobce, především s ohledem na jeho nízký věk, by představovalo nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodinných příslušníků. V případě vycestování žalobce by byla ohrožena jeho péče, výživa, výchova a především by došlo k narušení jeho studia, což nelze považovat za jeho nejlepší zájem. V případě nuceného vycestování by žalobce ztratil kontakt se spolužáky, vystavil by se hrozbě srovnávacích zkoušek, propadu ročníku nebo dokonce vyloučení ze studia pro dlouhou nepřítomnost. Právem nezletilých dětí je zároveň nebýt nuceno k oddělení od svých rodičů. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31. I aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu staví zájem dítěte do popředí, resp. stanovuje, že pro správní orgány musí představovat středobod veškerého rozhodování (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 347/2019-33, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28 nebo ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 Azs 94/2019-33).
17. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Shledal, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Vytýkané protiprávní jednání účastníka řízení bylo vymezeno zákonným způsobem. Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie není mimo povinnosti vycestovat z území spojeno s žádnými negativními omezeními do budoucna, která by měla přímo vliv na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

nemožnost získat vízum či povolení k pobytu. Správní orgán I. stupně dostatečným způsobem zkoumal a své závěry jednoznačně popsal v napadeném rozhodnutí ohledně přiměřenosti zásahu, které rozhodnutí představuje. Shledal, že vydané rozhodnutí by nebylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný s tímto posouzením správního orgánu I. stupně zcela souhlasí. Prvostupňové rozhodnutí je mírnějším opatřením než vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění z území členských států Evropské unie a v případě neoprávněně pobývajícího cizince jde o nejmírnější opatření, které lze za dané situace přijmout. Žalobce přicestoval na území ČR společně se svým otcem. O dva měsíce později přicestovala také matka žalobce, která měla stejné postavení jako žalobce. Jelikož matka žalobce je také povinna opustit území, může s ní žalobce vycestovat a po získání pobytového oprávnění se mohou společně vrátit zpět, kde žalobce bude moci pokračovat ve studiu. Úmluva o právech dítěte nepřikazuje, aby rodiče a dítě žili ve stejném státě. Žalobce se navíc blíží dospělosti. S otcem může komunikovat na dálku nebo se s ním setkávat. Sestra žalobce žije ve Vietnamu ve společném rodinném domě, kam se účastník řízení může po dobu vyřizování nové pobytové žádosti uchýlit. Ubytování má tedy žalobce zajištěno a do budoucna není vyloučen jeho návrat do ČR, pokud splní zákonné podmínky. Žalobce a jeho matka budou muset vycestovat, což bude mít za následek rozdělení rodiny, avšak taková situace nebude zásadním zásahem do fungování rodiny, pokud budou žalobce a jeho matka aktivní a ihned požádají o pobytové oprávnění cestou zastupitelského úřadu ČR, což nemusí být na území jejich domovského státu. Žalovaný shledal, že krátkodobé odloučení od případných vazeb na území ČR, které nastane napadeným rozhodnutím, neznamena jakýkoliv zásadní zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení a jeho rodiny na území. Vycestování účastníka řízení bude představovat zásah do jeho vazeb na území, avšak nejedná se o zásah trvalý a v případě napadeného rozhodnutí se jedná pouze o jemu stanovenou povinnost na základě jeho protiprávního jednání. Právo vyplývající z článku 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Každý případ je řešen individuálně a nelze odkazovat na jiné rozsudky soudů, neboť je pro posouzení věci rozhodná celá řada rozdílných individuálních okolností. Žalobcem zmíněné rozsudky se týkaly případů, kdy nebyla správními orgány dostatečně zkoumána přiměřenost dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života cizinců.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
20. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

21. Podle čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod rodičovství a rodina jsou pod ochranou zákona. Zvláštní ochrana dětí a mladistvých je zaručena.
22. Podle čl. 32 odst. 4 Listiny základních práv a svobod péče o děti a jejich výchova je právem rodičů; děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. Práva rodičů mohou být omezena a nezletilé děti mohou být od rodičů odloučeny proti jejich vůli jen rozhodnutím soudu na základě zákona.
23. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.
24. Žalobce namítal, že se správní orgány nedostatečně zabývaly skutečností, že jeho rodinní příslušníci pobývají na území ČR a veškerý život žalobce, jeho sociální, rodinné, studijní i ekonomické vazby jsou pevně spjaty s územím ČR. Městský soud tuto námitku neshledal důvodnou. Správní orgán I. stupně se v prvostupňovém rozhodnutí zabýval skutečností, že rodinní příslušníci žalobce pobývají na území ČR, a konstatoval, že tyto vazby budou narušeny pouze na omezenou dobu, neboť žalobce může požádat o oprávnění k pobytu bezodkladně po vycestování z území členských států Evropské unie. Žalovaný zároveň konstatoval, že žalobci ve vycestování nebrání ani jeho zdravotní stav. Přihlédl ke skutečnosti, že matka žalobce byla v obdobné situaci jako žalobce, neboť na území ČR neměla oprávnění k pobytu a o toto musela požádat na zastupitelském úřadu ČR. Zohlednil, že žalobce má ve Vietnamu sestru a na území ČR přicestoval dne 31. 5. 2018, přičemž od 1. 1. 2019 pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu. Také uvedl, že žalobce má několik možností, jak se co nejrychleji vrátit na území ČR. Žalovaný s tímto posouzením správního orgánu I. stupně souhlasil. Městský soud neshledal, že by posouzení správních orgánů bylo v tomto ohledu nedostatečné a s jejich posouzením souhlasí (při zohlednění krátkého pobytu žalobce na území ČR, když z velké části byl tento pobyt neoprávněný). Zároveň oprávněním k pobytu nedisponuje ani matka žalobce, která musí také opustit území. Žalobce tak může vycestovat s matkou a vrátit se po získání víza či povolení k pobytu.
25. Městský soud nemůže přisvědčit námitce žalobce, že se žalovaný nezabýval dostatečně skutečností, že žalobce pobývá se svými rodiči na území ČR a navštěvuje zde základní školu. Uvádí-li žalobce, že se správní orgány měly podrobněji zabývat pevností, intenzitou a hloubkou vztahů žalobce k jeho rodičům a jeho závislostí na svém otci, Městský soud uvádí, že správní orgány shledaly, že žalobce může vycestovat společně se svojí matkou. Žalobce přicestoval ve věku 14 let, ve věku 15 let zde pobýval již bez oprávnění k pobytu. Správní orgány zároveň shledaly, že žalobce porušoval právní předpisy opakovaně, což žalobce nerozporoval. V obdobném postavení jako je postavení žalobce, zde pobývala také jeho matka. Správní orgány tak správně zohlednily, že žalobce může vycestovat se svou matkou a oba mohou požádat o vydání oprávnění k pobytu. Správní orgány k probíhajícímu studiu na území ČR uvedly, že žalobce má možnost v tomto pokračovat ihned po získání oprávnění k pobytu, s čímž městský soud souhlasí. Samotná skutečnost, že by žalobce dočasně ztratil kontakt se spolužáky a musel by vykonávat srovnávací zkoušky, případně by se propadl

v ročníku, případně by byl z aktuálního studia vyloučen, nepředstavuje skutečnost, která by bránila jeho vycestování z území. Ani článek 8 Úmluvy totiž za daných okolností (krátký pobyt na území ČR a dočasné studium, možnost brzkého návratu žalobce) nezakotvuje povinnost ČR umožnit studium žalobce na svém území.

26. Žalobce uvádí, že ke svému dospívání nutně potřebuje svého otce, který ho psychicky podporuje a je pro žalobce stěžejní osobou v rodině. Městský soud má za to, že žalovaný ničím toto své tvrzení nepodložil a jedná se pouze o jeho obecné tvrzení. Na základě tohoto prostého tvrzení nemůže soud dospět k závěru, že žalobce nemůže krátkodobě vycestovat společně se svou matkou do Vietnamu a požádat o oprávnění k pobytu na území ČR, které by mu umožnilo další pobyt na území společně s jeho otcem.
27. Žalobce namítá, že správní orgány pochybily, když neprovedly navrhované důkazy. Neuvádí však, o jaké důkazy se má jednat a co měly tyto důkazy prokázat. Ve svém vyjádření ze dne 13. 7. 2020 právní zástupce žalobce navrhl, aby správní orgán I. stupně překvalifikoval řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území. V doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 7. 1. 2021 žalobce namítal, že si měl správní orgán I. stupně vyžádat závazné stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí, z něhož by byla prokazatelně zjištěna pevnost, intenzita a hloubka vztahů žalobce k jeho rodičům. Žalobce také namítal, že měl správní orgán I. stupně provést výslech jeho rodičů. Městský soud neshledal, že bylo třeba vyžádat si závazné stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí, neboť žalobce byl ke dni provedení výslechu ve věku 15 let. Žalobce byl tedy schopen vyjádřit, nakolik má pevný a intenzivní vztah ke svým rodičům. Zároveň správní orgány přihlédly k tomu, že žalobce může z území členských států vycestovat společně se svojí matkou, neboť tato na území pobývala také bez oprávnění k pobytu. Následkem rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie bude pouze dočasné odloučení žalobce od svého otce. Nic přitom nenasvědčuje tomu, že by se vztah žalobce ke svému otci lišil od vztahů 15letých dětí ke svým otcům. Žalobce sice tvrdí, že je na svém otci psychicky závislý, neuvádí však žádné konkrétní skutečnosti, které by naznačovaly, že je intenzita a pevnost vztahu mezi žalobcem a jeho otcem pevnější, než jsou obecně vztahy mezi otcem a synem, a že by nebylo možné tento vztah dočasně udržovat na dálku. Městský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že za daných okolností by byl výslech rodičů žalobce nadbytečným a vedl by pouze k prokázání již známých skutečností.
28. Žalobce namítá, že správní orgány se pouze uchýlily k závěru, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie nebude pro žalobce nepřiměřené. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud odmítl názor žalovaného, že v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a není třeba znovu posuzovat otázku přiměřenosti podle § 174a téhož zákona. Správní orgány však v nyní posuzovaném případě v souladu s uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu postupovaly, neboť se otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly.
29. Žalobce ve své žalobě především namítal nesprávné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie. Městský soud v Praze neshledal v tomto ohledu pochybení správních orgánů. Žalobce pobýval na území ČR od 3. 5. 2018 do 31. 12. 2018 na základě dlouhodobého víza. Od 1. 1. 2019 pobývá na území ČR bez oprávnění k pobytu. Dne 30. 8. 2019 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie. Následně mu bylo dne 28. 11. 2020 opět vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie. Žalobce tedy

na území ČR pobýval oprávněně po dobu necelých osmi měsíců. Následně do zahájení prvního řízení o správním vyhoštění dne 3. 7. 2019 pobýval žalobce na území ČR bez oprávnění k pobytu do doby více než šesti měsíců. Následkem rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie je přitom povinnost žalobce vycestovat, přičemž mu však není uložen zákaz vstupu na území členských států a žalobce tedy může ihned po vycestování z území členských států Evropské unie požádat o udělení oprávnění k pobytu na území ČR. V případě žalobce je tedy při otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí potřeba posoudit, zda tento dočasný pobyt žalobce v zemi jeho původu představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života. Dle městského soudu lze přisvědčit správním orgánům, že tento zásah do soukromého a rodinného života žalobce není nepřiměřený. Žalobce pobývá na území ČR od svých 15 let. Pobýval zde na základě povolení k pobytu pouze necelých osm měsíců, přičemž mu s ohledem na jeho věk muselo být známo, že po skončení platnosti dlouhodobého víza pobýval na území bez oprávnění k pobytu. Žalobce přitom většinu svého života prožil v zemi svého původu. Pobyt na území ČR po dobu nyní necelých pěti let nemohl vést k takovému protrhání vazeb s jeho zemí původu, aby žalobce nemohl pobývat ve Vietnamu po dobu několika měsíců do získání oprávnění k pobytu na území ČR. Zároveň ve Vietnamu žije sestra žalobce a žalobce může vycestovat společně se svou matkou, která rovněž nedisponuje povolením k pobytu na území ČR, a mohou si oprávnění zaopatřit prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR.

30. Postup správních orgánů není v rozporu ani s článkem 8 Úmluvy. Žalobce své soukromé vazby ve větší míře vytvořil na území ČR až v okamžiku, kdy zde pobýval bez oprávnění k pobytu. Začne-li cizinec svůj rodinný či soukromý život v hostitelské zemi vést v okamžiku, kdy na území pobývá bez oprávnění k pobytu, je ustanovení čl. 8 Úmluvy porušeno pouze výjimečně (např. *Pormes proti Nizozemsku*, rozsudek ze dne 28. 7. 2020, č. 25402/14, bod 58). V případě žalobce soud neshledal, že by tyto výjimečné okolnosti byly splněny. Žalobce na území ČR pobýval ke dni vydání napadeného rozhodnutí necelé čtyři roky, z toho půl roku na základě oprávnění k pobytu. S ohledem na věk žalobce, který na území ČR pobýval neoprávněně od svých 15 let, nelze mít za to, že žalobce nevěděl o své nejisté pobytové situaci. Nejpozději dne 30. 8. 2019, když mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území, mu muselo být zřejmé, že bude muset z území ČR vycestovat. Žalobci přitom bylo známo, že může s ohledem na neuložení zákazu vstupu na území členských států požádat o vydání nového povolení k pobytu bezodkladně a jeho pobyt v zemi původu by tak trval pouze nezbytně dlouhou dobu, přičemž by se žalobce mohl následně vrátit na území ČR.
31. Žalobce také odkázal na čl. 5 odst. 5 směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny, podle něhož „[p]ři posuzování žádosti členské státy dbají na to, aby byl brán náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí“. Městský soud uvádí, že žalobce nepodal žádost o oprávnění k pobytu ve smyslu čl. 5 odst. 5 směrnice o právu na sloučení rodiny. Řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie není řízením podle žalobcem uvedené směrnice, ale řízením podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Tato směrnice ve svém čl. 5 také stanoví, že členské státy při provádění směrnice náležitě zohlední nejvlastnější zájem dítěte. Uvedené ustanovení přitom odráží povinnost států vyplývající z čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, na který žalobce také poukázal.

32. Městský soud neshledal, že by rozhodnutí správních orgánů o povinnosti žalobce opustit území členských států představovalo porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Podle Obecného komentáře Výboru OSN pro práva dítěte č. 14 (2013) – Nejlepší zájem dítěte jako přední hledisko, CRC/C/GC/14, je obsahem pojmu „nejlepší zájem dítěte“ právo dítěte na celostní rozvoj a na plné a účinné požívání všech práv garantovaných Úmluvou pro práva dítěte. Při posouzení nejlepšího zájmu dítěte se tak má mimo jiné zohlednit: 1. názor dítěte, 2. identita dítěte, 3. zachování rodinného prostředí dítěte a vztahů dítěte s jeho přirozeným prostředím, 4. zajištění péče, ochrany a bezpečí dítěte, 5. zvláštní zranitelnost, 6. právo dítěte na zdraví a 7. právo dítěte na vzdělání. V první řadě soud uvádí, že v případě žalobce je posuzována otázka, zda žalobce může vycestovat z území členských států Evropské unie do doby, než si zařídí oprávnění k pobytu. Soud přitom neshledal, že by s ohledem na jednotlivé faktory, které je třeba posoudit pro určení nejlepšího zájmu dítěte, bylo jednoznačné, že by bylo v nejlepším zájmu žalobce jako dítěte, aby mu bylo umožněno setrvat na území ČR. Soud shledává, že žalobce sice projevil zájem setrvat na území, avšak nelze dospět k závěru, že by krátkodobý pobyt žalobce v zemi jeho původu vedl k omezení jeho práva na identitu (identita žalobce se rozvíjela především v zemi jeho původu), zachování rodinného prostředí a jeho vztahu s jeho přirozeným prostředím (z území ČR bude muset vycestovat také matka žalobce a nelze mít za to, že je ČR jeho přirozeným prostředím ve větší míře než Vietnamská socialistická republika), jeho práva na péči, ochranu a bezpečí a jeho práva na zdraví. Soud zároveň neshledal, že by povinnost žalobce vycestovat z území členských států Evropské unie omezila právo žalobce na vzdělání, neboť po získání oprávnění k pobytu se žalobce může na území ČR vrátit a ve studiu pokračovat.
33. Městský soud zároveň uvádí, že Evropský soud pro lidská práva v minulosti konstatoval, že přestože je nejlepší zájem dítěte „prvořadým hlediskem“, nemůže být „trumfem“, který vyžaduje přijetí všech dětí, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě. Například v případě Berisha proti Švýcarsku (rozsudek ze dne 30. 7. 2013, č. 948/12) Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení článku 8 Úmluvy, přestože vnitrostátní soudy uznaly, že by bylo v nejlepším zájmu dětí zůstat ve Švýcarsku. Ani v případě, že je pobyt dítěte na území ČR v jeho nejlepším zájmu, tedy bez dalšího nezakládá povinnost smluvního státu udělit mu povolení k pobytu.
34. Městský soud uvádí, že napadené rozhodnutí není v rozporu ani s čl. 32 Listiny základních práv a svobod, který zakotvuje ústavní ochranu výkonu rodičovství a právo nezletilých dětí na výchovu a péči rodičů, neboť žalobci a jeho otcí není bráněno ve výkonu těchto práv. Podmínkou pro výkon těchto práv na území ČR je však získání příslušného oprávnění k pobytu žalobcem, přičemž žalobce ani jeho otec neuvedli žádné skutečnosti, které by žalobci bránily v získání příslušného oprávnění k pobytu.
35. Městský soud zároveň zohlednil, že žalobce byl ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí ve věku 17 let, přičemž v mezidobí dosáhl zletilosti. Žalobce se tak nyní již ani nenachází v zranitelném postavení dítěte.
36. Městský soud neshledal, že by pobyt otce žalobce na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu byl důvodem pro upuštění od povinnosti žalobce opustit území členských států Evropské unie. Otec žalobce má možnost pobývat na území společně se svou rodinou, a to za předpokladu, že jeho rodinní příslušníci obdrží příslušné oprávnění k pobytu. Je-li žalobce zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území, může požádat o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona o pobytu cizinců. Přestože je otec žalobce

vedoucím pracovníkem Vietnamské tiskové agentury, nejedná se o skutečnost, která by odůvodňovala v jeho případě upuštění od podmínek pro umožnění vstupu a pobytu na území. Také členové personálu zastupitelského úřadu cizího státu nebo mezinárodní vládní organizace akreditované v ČR a jejich rodinní příslušníci musí disponovat vízem podle § 40 zákona o pobytu nebo povolením k dlouhodobému pobytu podle § 49 zákona o pobytu cizinců. V případě otce žalobce se však nejedná o člena zastupitelského úřadu cizího státu a nevztahuje se na něj ani Vídeňská úmluva o diplomatických stycích. Vietnamská tisková agentura totiž není zastupitelským úřadem ani mezinárodní organizací. Ze správního spisu vyplývá, že otec žalobce pobýval na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem ostatní, nikoli na základě diplomatického víza podle § 40 zákona o pobytu cizinců, či dlouhodobého pobytu podle § 49 zákona o pobytu cizinců. Žalobce na území ČR vstoupil na základě dlouhodobého víza za účelem rodinným. Na situaci žalobce a jeho otce se nevztahuje ani zákon č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, neboť otec žalobce nespadá pod osobní působnost tohoto zákona. Zákon o zahraniční službě totiž upravuje služební a pracovněprávní vztahy v souvislosti s výkonem zahraniční služby, kterou je ve smyslu § 2 písm. b) zákona o zahraniční službě služba vykonávaná diplomatickým nebo administrativním pracovníkem na služebním působišti v zahraničí. Jedná se tedy o úpravu služebních a pracovněprávních vztahů zaměstnanců vyslaných do zahraničí Českou republikou. Tato právní úprava se nevztahuje na zaměstnance zastupitelských úřadů cizích států na území ČR. Na otce žalobce se nevztahuje ani zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů. Otec žalobce není státním zaměstnancem ve smyslu § 6 zákona o státní službě. Otec žalobce má možnost sladit svůj rodinný a osobní život se svým pracovním životem a pobývat na území ČR společně se svou rodinou. Jeho rodinní příslušníci však musí disponovat příslušným oprávněním k pobytu. Uvedená ustanovení, která se týkají sladování rodinného a osobního života s výkonem služby, nevedou k upuštění od povinnosti splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců v případě rodinných příslušníků státních zaměstnanců. Otci žalobce byl vystaven průkaz zahraničního novináře, který vystavuje Odbor komunikace Ministerstva zahraničních věcí. Jedná se o dlouhodobou akreditaci novináře u Ministerstva zahraničních věcí, která však novináři nepřiznává postavení diplomata, či personálu zastupitelského úřadu cizí země nebo mezinárodní organizace (viz https://www.mzv.cz/jnp/cz/udalosti_a_media/akreditace_zahranicnich_novinaru/akreditace_zahranicnich_novinaru.html). Tyto vytištěné webové stránky byly provedeny k důkazu při jednání soudu.

37. Městský soud zároveň neshledal, že by se správní orgány nedostatečně zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života jeho rodinných příslušníků. Z rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány zohlednily, že matka žalobce musí z území členských států bez ohledu na situaci žalobce. Napadené rozhodnutí tedy nemohlo představovat nepřiměřený zásah do rodinného života matky žalobce. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že dočasné rozdělení rodiny, když žalobce se svou matkou vycestují z území ČR, nebude představovat zásadní zásah do fungování rodiny. Městský soud s tímto posouzením žalovaného souhlasí a neshledal skutečnosti, které by bránily tomu, aby žalobcův otec pobýval na území ČR dočasně bez žalobce a jeho matky.
38. Žalobce zároveň namítal předem časově neomezené a neodhadnutelné vyčkávání na vyřízení pobytového oprávnění. Městský soud uznává, že nelze jednoznačně určit, kdy bude žalobci umožněno vrátit se na území ČR, nelze však říct, že by se jednalo o časově neomezené a neodhadnutelnou dobu. Zákon o pobytu cizinců stanovuje ve svém § 169t zákona o pobytu

cizinců lhůty pro vydání rozhodnutí. Přestože se tyto lhůty mohou prodloužit v případě nutnosti podání opravného prostředku, ze žalobcem uvedených skutečností nic nenasvědčuje tomu, že by musel opravného prostředku využít, a záleží také na něm a jeho rodičích, jestli jeho žádost o oprávnění k pobytu řádně připraví. Žalobce již v nedávné minulosti disponoval oprávněním k pobytu a žalobce neuvádí, z jakého důvodu by toto oprávnění nemohl opět získat.

39. V žalobě bylo namítáno, že podávání žádostí o pobytová oprávnění na zastupitelském úřadě ve Vietnamu je fakticky skoro nemožné. Žalobce upozornil na zatížení zastupitelského úřadu ve Vietnamu a také na způsob podávání žádostí o stanovení termínu pro osobní podání, který byl opakovaně měněn. Městský soud připouští, že podání žádostí o vízum či povolení k pobytu bylo na Velvyslanectví ČR v Hanoji dlouhodobě problematické. Zásadní problémy se prokázaly především v období nutnosti registrace prostřednictvím systému Visapoint, který však byl následně v roce 2017 nahrazen jinými formami registrace k podání žádosti. Po ukončení provozu systému Visapoint byl způsob registrace k podání žádosti o pobytové oprávnění několikrát změněn. Aktuálně však nic nenasvědčuje tomu, že by způsob registrace nebyl ustálený. Z internetových stránek Velvyslanectví ČR v Hanoji vyplývá, že k podání žádosti o dlouhodobé vízum se zájemci jednou měsíčně registrují v předem vyhlášeném termínu na e-mailové stránce visa_hanoi@mzv.cz. Zájemci o sjednání schůzky za účelem podání žádosti o dlouhodobý pobyt se registrují prostřednictvím slosovatelné registrace. Dle informace uvedené ke slosovatelné registraci na stránkách Velvyslanectví ČR v Hanoji: „*Žadatel, který prokáže, že se nejméně dvakrát neúspěšně pokusil o sjednání termínu k osobnímu podání žádosti, je umožněno podání jeho žádosti o pobytové oprávnění bez osobní účasti.*“

https://www.mzv.cz/hanoi/cz/vizove_a_konzularni_informace/zadosti_o_dlouhodoby_t_rvaly_pobyt_novy.html). Tyto vytištěné webové stránky byly provedeny k důkazu při jednání soudu. Žalobce se tak může k podání žádosti o povolení k pobytu zaregistrovat již během svého pobytu na území ČR a příslušnou žádost podat co nejdříve po vycestování. Tímto postupem může délku svého pobytu ve Vietnamu zkrátit a bude schopen přicestovat zpět do ČR v co nejkratším čase. Žalobce sice uváděl, že se snažil požádat o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, tuto skutečnost však ničím nedoložil.

40. Žalobce zároveň namítal problémy s návratem do Vietnamu a následný příjezd do ČR s ohledem na nepředvídatelný vývoj přijímaných opatření regulujících přechod hranic i na zrušení mezinárodních letů z ČR do Vietnamu. Žalobce zároveň poukázal na bod 15 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2020, č. j. 2 A 31/2020-36, dle něhož je nutné pandemickou situaci brát v řízení o uložení povinnosti opustit území v potaz. Městský soud souhlasí s žalobcem, že je otázka možnosti návratu žalobce do ČR s ohledem na pandemickou situaci relevantní. Zároveň je však nutné zohlednit, že rozsudek, na který poukázal žalobce, byl vydán v srpnu 2020, kdy byla situace v oblasti pandemických opatření zcela odlišná než situace v říjnu 2021, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí ve věci žalobce. Zatímco se v roce 2020 situace v oblasti protipandemických opatření dynamicky měnila, v říjnu 2021 byla situace již výrazně klidnější a omezení vstupu a pobytu se týkala především vstupu a pobytu za účelem turismu. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí měl žalobce možnost požádat o udělení dlouhodobého víza či dlouhodobého pobytu, s nimiž mohl na území ČR vstoupit (podle ochranného opatření č. j. MZDR 20599/2020-116/MIN/KAN ve znění ochranného opatření ze dne 27. 9. 2021, č. j. MZDR 20599/2020-120/MIN/KAN).

41. Městský soud zároveň nemohl přehlédnout, že přestože žalobce v rámci provedení výsledku účastníka řízení dne 4. 12. 2019 souhlasil s tím, aby správní orgán pro potřeby probíhajícího řízení vycházel ze skutečností, které žalobce sdělil do protokolu v rámci dříve vedeného řízení pod č. j. KRPA-247592/ČJ-2019-000022, které s ním bylo zahájeno dne 3. 7. 2019, nebyl protokol o výsledku provedení v rámci tohoto předchozího výsledku učiněn součástí spisového materiálu. Městský soud se zabýval otázkou, zda se jedná o skutečnost, která odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a dospěl k závěru, že v daném případě se nejedná o důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
42. Dle judikatury je nezbytné, aby veškeré podklady, o něž správní orgán opírá svoje rozhodnutí, byly trvalou a nezměnitelnou součástí správního spisu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2008, č. j. 1 Afs 7/2008-91, ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 15/2012-25, nebo ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Ans 14/2012-35). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84 ve vztahu ke všem vadám řízení dovodil, že soud je oprávněn (a současně i povinen) přihlédnout k nim z úřední povinnosti pouze tehdy, pakliže brán soudnímu přezkumu rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů. A contrario tedy není soud oprávněn přihlédnout k vadě řízení, která není žalobcem namítána, pokud nebrání soudu přezkoumat rozhodnutí v rozsahu všech uplatněných žalobních bodů. Ačkoliv vady řízení vyplývají z obsahu správního spisu nebo napadeného rozhodnutí, soud k nim přihlédnout nemůže, pakliže mu nijak nebrání ve vypořádání žalobních bodů, neboť by jinak vykročil z mezí dispoziční zásady.
43. Zásadní skutečnosti, které byly pro posouzení žalobních námitek relevantní, vyplývaly ze správního spisu. Městský soud zároveň vycházel ze skutečností, které byly uvedeny v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí, a které žalobce nerozporoval (např. že na území Vietnamu pobývá také jeho sestra). Soud spis o tento protokol doplnil, provedl jej k důkazu při jednání, jeho znění koresponduje s odůvodněním rozhodnutí. Soud také zohlednil, že žalobci byla tato listina známa, nedošlo tak k žádnému zkrácení jeho práv, žalobce konečně nenamítal, že protokol není součástí spisového materiálu. Za daných okolností městský soud neshledal, že by neučinění součástí spisového materiálu protokolu o výsledku žalobce v rámci předchozího řízení o správním vyhoštění bránila přezkoumání rozhodnutí v rozsahu všech uplatněných žalobních bodů, a neshledal, že jsou dány podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
44. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. února 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně